

Malé Molly chvíli trvalo, než se smířila s dědečkovým vysvětlením, že v okolí Birminghamu nemožnou potkat medvěda. Údolí ale bylo naštěstí plné barevných motýlů, které mohla obdivovat na květinách i keřích, a tak na medvědy rychle pozapomněla. Terry přemýšlel, že by jí měl večer pustit

video s dokumentem o medvědech žijících ve volné přírodě. Zatím si je Molly představovala jako ty kreslené z knížky o Mášence a snědené kašičce. Anebo by ji mohl vzít příští víkend do zoo... Proč ji vlastně rodiče ještě nevzali do zoo?

„Hele, dědo, tady něco leží!“ vytrhla Terryho z myšlenek Molly, která hopkovala o dobrých deset metrů napřed a nyní se sklonila k širokému kameni u cesty. „Jé a je to kamera!“

„To ji tu asi někdo zapomněl,“ řekl Terry, když vtom se odkudsi seshora ozval silný mužský hlas:

„Jedeš od toho!“

Molly polekaně kameru upustila do trávy a oba s dědečkem pohlédli za sebe vzhůru za hlasem. Obraz, který se jim naskytl, byl, eufemisticky řečeno, neobvyklý. Ze železného mostu visel na laně za nohy mladý muž a kýval se ze strany na stranu. Když už to vypadalo, že si rozbije hlavu o železnou konstrukci, rychle si ji uchránil rukama.

„Proboha, jak jste se tam dostal?“ zavolal Terry.

„Prostě jsem se pověsil za nohy a teď si chci rozbít hlavu o most!“ odsekl visící muž.

„No tak se nezlobte, já to nemyslel zle, tak nebuďte hned ironický,“ řekl Terry. „Já vám pomůžu, ale nevím, jestli to zvládnou sám, měl bych asi zavolat hasiče!“

Kdyby Terry viděl lépe na dálku, všiml by si, že si dotyčný rve vlasy z hlavy. Takhle jen slyšel, jak tence kvílí.

„Kdo vám to udělal?“ ptal se Terry a šplhal do kopce na most. Molly se i s kamerou drápala za ním. „Mám zavolat i policii?“

„Ne ne,“ odpověděl unaveně mladík. „Teď už je stejně všechno zase ztracený... Ledaže byste mě vytáhl, vrátil mi kameru a nechal mě tu, já to zkusím znova...“

„O čem to mluvíte?“ podivil se Terry a vtom dostal nápad hodný detektiva. Vzal Molly z rukou kameru a s překvapením zjistil, že je zapnutá na nahrávání. Pokud takto běžela celou dobu, bude na ní záznam prozrazující, co se tady seběhlo. Asi šikana, myslel si Terry, to je docela běžné...

Jenomže když si na malém displeji přehrál natočenou scénu, poklesla mu čelist.

„Nechte tu kameru bejt!“ křičel zoufale houpající se muž na mostě, ale nebylo mu to nic platné.

„Boha jeho, vždyť vy jste snad sebevrah!“ zvolal Terry užasle a přivolal jak hasiče, tak záchranou službu.

Rentgenové snímky neukázaly žádné vážnější poškození hlavy. Jayden ze svého dalšího sebevražedného pokusu vyvázl jen s několika boulemi a odřenými kotníky (lano okolo nich obmotal příliš těsně). Ošetřujícímu lékaři ale neřekl po pravdě, kde k oděrkám přišel. Styděl se.

„Bungee jumping?“ smál se doktor a otočil se na kolečkové židli dokola jako nezbedný školák. „To jste myslel vážně?“

„Já vím, pane doktore, že jsem blbej. To lano asi mělo bejt pružnější.“

„To každopádně,“ přisvědčil lékař.

„Taky jsem myslel, že nazpátek nějak vyručkuju nahoru, ale neměl jsem moc síly.“

„Měl jste štěstí. Jednou nám sem přivezli chlapa, který taky skákal bungee, ale špatně vyměřil délku lana a zabořil se hlavou rovnou do betonu pod mostem. To už ale nebyl případ pro mě, spíš pro pathology.“

„Já vim, byla to hovadina, příště si zaplatím profi bungee,“ sypal si popel na hlavu Jayden a v duchu se modlil, aby už nemocnici v příštích momentech mohl opustit. Jenomže ošetřující lékař měl dobrou náladu a chtěl si povídat.

„Nemyslete si,“ řekl Jaydenovi, „já jsem taky blbej. Ono to vypadá, že když jsem doktor, tak jsem chytřej, ale ne ne. Ve svý roztržitosti jsem si jednou zabouchnul dveře do téhle ordinace. Klíč samozřejmě v zámku z druhé strany. Chytřej člověk by zavolal zámečníka a nechal by na náklady nemocnice dveře otevřít. Ale já jsem pospíchal, měl jsem tam čerstvě uvařený kafe a rozdělanou práci, pacientů fůra... no a všiml jsem si, že podél oken vede taková silná větev - vidíte za oknem ten strom?“

Jayden přikývl. „Strom vidím, ale nevidím tu větev.“

„Ta už tam není,“ usmál se lékař, „ta se pode mnou zlomila... Můžu být rád, že jsem neskončil na vozíku.“

„Tak jo, tak já už půjdu, ne?“ osmělil se ukončit hovor Jayden.

„Jo jo, běžte. A už žádný blbiny!“ připomenul mu lékař.

Ačkoli měla Vanessa pokoj doslova přecpaný módním oblečením i doplňky, doma chodila ve starých teplácích. Svě elegantní modely si nechtěla ušpinit ani zválet, a to hlavně z důvodu, že by je pak musela prát, a víte přece, jak brzy se látka v pračce zničí a ošoupe. Dokonalý make-up však měla na tváři neustále, nenamalovaná by nevynesla ani koš. Ne tedy že by Vanessa často vynášela koš, tuto práci měl doma přidělenou Jayden. Ale čtenář určitě chápe, jak to myslíme.

Když Jayden přišel z nemocnice domů, zrovna si upravovala rozmazanou růž na pravém líčku. V zrcadle uviděla manželovu tvář a vyděsila se.

„Proboha, co se ti stalo?“

Jayden nevypadal zase tak moc potlučeně. Ale Vanessa nebyla zvyklá, že by chodil domů s modřinami, i když pracoval jako vyhazovač. Nikdy se nepral, a když už bylo potřeba zasáhnout hrubší fyzickou silou, práce se s plnou vervou ujal urostlejší Bob.

„To nic, to je jenom pár oděrek,“ mávl rukou Jayden a svou ženu objal.

„Kde jsi vlastně byl? Nenechal jsi mi ani zprávu, telefon nezvedáš...“

„Pomáhal jsem klukům v práci, měli jsme toho dneska hodně. Lidi se rvou i za bílýho dne. Ožrali se tam takový paka a obtěžovali mladý holky, tak jsme je pacifikovali,“ vymýšlel si Jayden.

„Kolik ti dají za práci přesčas?“

„Hodinová sazba je trochu vyšší... No ale ne zase o moc.“

„Kolik?“

„Za ty dnešní čtyři hodiny budu mít asi třicet liber čistýho,“ zalhal Jayden pohotově.

„Hm, to není moc,“ sevřela rty Vanessa. „Ale aspoň je to čistýho. Tak ne abys to někde utratil, rozumíš, musíme zaplatit elektriku.“

„Já? Utratil?“ rozčílil se Jayden. Události celého dne ho natolik rozrušily, že už nedokázal být klidný a poddajný jako jindy. „To říkej sobě, ty pořád jenom utrácíš za hadry a jiný blbosti. Já platím nájem a jídlo a všechny tyhle důležitý věci.“

„No dovol! To, že si sem tam koupím blůzku, abych nebyla v práci za chudýho hadráka, to si snad dopřeje každá ženská! Nemusím vypadat, jako když mě právě vyhrabali z roští!“

„Hadrů máš plnej pokoj! Skoro je nenosíš!“

„Nosím!“

„A co máš na sobě teď? Tepláky!“

„Teď jsem doma, tady mě nikdo nevidí a chci se cítit pohodlně... Mimochodem, slíbil jsi, že nějak vyřešíš tu elektřinu. Už jsi sehnal peníze?“

Jayden polkl naprázdno.

„Bob mi půjčí na konci týdne,“ odvětil, i když věděl, že Boba o nic takového nepožádá. Jen ať jim tu elektřinu klidně odpojí.

„Co je to na konci týdne?“ nepřestávala útočit Vanessa. „To už taky může bejt pozdě.“

„Na konci týdne je na konci týdne, co mám asi tak dělat, když ty prachy nemám? Tak já prodám ty tvoje hadry!“ zařval Jayden a běžel do manželčina pokoje. Vrhł se ke skříní, začal z ní vytahovat oblečení a házel ho na hromadu doprostřed místnosti.

„Vidíte, lidi? Krásná sukně za deset liber! Paní, vemte si šaty, jenom za patnáct!“

„Zbláznil ses?“ pištěla Vanessa. „Vždyť to roztrháš! Víš, kolik ty věci stály?“

„Aha!“ zvolal Jayden a oči mu plály pološílenými plamínky. „Takže přiznáváš, že to stálo majlant!“

„Na naše poměry to bylo drahý, ale v poměru s tím, co nosej ženský v Londýně, nebo celebrity, když vidíš v televizi... tak jsem pořád jak chudá příbuzná!“

„Nezajímají mě celebrity, který vydělávají za den to, co já za měsíc,“ uzemnil ji Jayden. „Právě jsi řekla, že to oblečení bylo drahý. Takže kdo tady utrácí za zbytečnosti? Ty, nebo já?“

„To nejsou zbytečnosti,“ dala se do pláče Vanessa. „Ty mi ani nedopřeješ, abych vypadala jako pěkná ženská...“

„Ale ty přece seš pěkná ženská,“ zmírnil hlas Jayden, jehož ženský pláč vždycky odzbrojoval. Přisedl k manželce na zem a pohládl ji po vlasech. „Nemusíš tolik nakupovat. A hnedka bude peněz víc.“

Jayden se najednou zastyděl, že Vanesse poslední dobou tolik lže. Měl by jí říct pravdu, měl by jí povědět o podivné nabídce podivného milionáře, je to přece jeho manželka a má právo to vědět... Jenomže ve smlouvě slíbil, že nikomu nic neprozradí...

„Poslouchej, já vím, že teď máme divný období a já sám se chovám trochu divně,“ řekl opatrně, „ale všechno dělám jenom kvůli tobě, víš? Už brzy budeš mít peníze a budeš žít jako celebrita. Nech to na mně, důvěřuj mi.“

Ale Vanessiny oči, které k němu vzhledly, byly naopak plné nedůvěry a podezírání.

„Takže je to pravda,“ hlesla.

„Co?“ zarazil se nechápavě Jayden. „Co teď myslíš?“

„Dneska jsi nebyl v práci, vidíš?“

Jaydenovi zaplály uši. „No nebyl, no,“ přiznal. „Ale nemůžu ti nic říct.“

„Byl jsi na pohovoru do toho homoušského klubu.“

„Cože?“ vyvalil oči Jayden. „To ne!“

„Tuhle jsem stříhala kamarádku toho tvýho Boba a ta mi řekla, že ti tam vyjednali místo. Že budeš dělat před homoušema opičky celej nahatej.“

„Neblázni, do něčeho takovýho bych nikdy nešel, to jsem odmítl,“ řekl Jayden, ale bránil se marně.

„Takhle zaprodat svoji důstojnost pro pár liber navíc. Jak by se tobě líbilo, kdybych šlapala chodník?“ vyjela Vanessa.

„Přisahám, že nic takovýho dělat nebudu!“

„A to do mě máma hučela, toho si, holka, vem, to je takovej slušnej člověk. Příkladnej. Až jí řeknu, že se svlíkáš před chlapama... to ji asi trefí šlak.“

„Ty seš opravdu husa, co si pořád mele svoje a druhýho neposlouchá!“ zařval Jayden, celý rudý. „Abys věděla, tak já zrovna páchám sebevraždu a dostanu za to milion liber! A ten připadne tobě, nánó pitomá!“

Vanessa otevřela pusy a zapomněla ji zavřít. Ještě se nestalo, že by ji manžel nazval husou nebo nánou. Paradoxně si však v té chvíli ani neuvě-

domila, že se toho najednou odvážil. Její mozek vyseletoval slova „milion liber“ a zbytek odmítl vnímat.

„Cože?“ řekla.

„Prosím tě, nikomu to neříkej. Já to nesmím říct ani tobě... kdyby se někdo dozvěděl, že to víš, peníze bys nedostala.“

Tohle, kupodivu, Vanessa chápala.

„Neboj, nic nepovím.“

„Musím spáchat sebevraždu. Zvláštním způsobem, zajímavě, poutavě. A nahrát to na video. Našel jsem člověka, který za tu nahrávku zaplatí milion.“

„To zní jako velké podvod,“ zabručela Vanessa po chvíli přemýšlení. „Kde máš jistotu, že ten dotyčný zaplatí?“

„Smlouva je u právníka, dostal instrukce, aby ji otevřel po mé smrti. Není to tak nelogický. Víš přece, jaký těžký prachy se vydělávají na internetu, když se tam dá ke stažení reál znásilnění, vraždy... Tohle aspoň zůstává v mezích zákona - ten chlap za to nemůže být stíhanej, že vlastní video sebevraždy. A když to bude hodně neobvyklá sebevražda, tak to bude chtít vidět hodně zvědavců. Jestliže na to klikne milion lidí a každé zaplatí byť jenom libru, chlap má svůj balík prachů zpátky.“

„Ježišmarja,“ vydechla Vanessa. „A ten milion dostanu já? Ty to pro mě uděláš?“

„Jsi moje manželka, kdo jiný by to měl dostat?“ řekl Jayden a osahal si boule na hlavě. „Jenomže nějak se mi nedaří... Už jsem se zkoušel zabít dvakrát, ale nevyšlo to. Potřebuju vymyslet něco ori-

ginálního, ale hladce proveditelného. Tak, aby mě u toho nikdo nepřekvapil.“

Vanessa se zamyslela. Oknem hleděla na střechy okolních domů, a to jí vniklo nápad: „Co kdyby ses udusil v komíně?“

„Hm, to je docela neobvyklý,“ připustil Jayden. „Ale kam chceš dát kameru? V komíně je tma, nebylo by nic vidět.“

„Jenom jsem to zkusila, no.“

Potom se jí zrak svezl na kabel od lampičky.

„A co elektrický proud?“

„Jak, elektrický proud?“

„No, přece by tě mělo zabít, když si strčíš do pusy konec drátu od počítače, zatímco ten druhý je v zásuvce... Nebo když ho třeba přestříhneš nůžkami...“

„Ty jsi bedna!“ zaradoval se Jayden. „To můžu udělat i doma! A nikdo mě nemůže vyrušit. Ty někam zmizíš na celý odpoledne a až se vrátíš, budeš dělat překvapenou, že se stalo takový neštěstí! Zvládneš to?“

„Aby ne!“ zasmála se Vanessa. „Jsem přece tak trochu hérečka!“